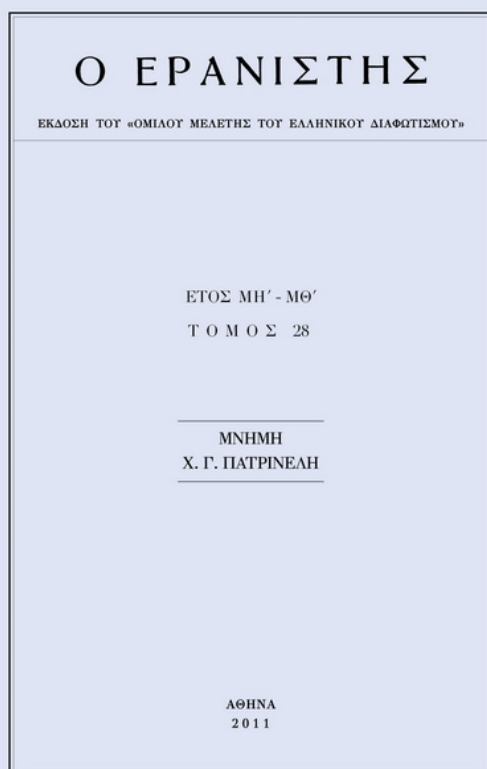

The Gleaner

Vol 28 (2011)

In Memoriam of C. G. Patrinelis

Γνωστά και άγνωστα ιστορικά έργα της
Τουρκοκρατίας σε χειρόγραφο κώδικα του
Νικολάου Καρατζά

Μάχη Παϊζή-Αποστολοπούλου

doi: [10.12681/er.133](https://doi.org/10.12681/er.133)

To cite this article:

Παϊζή-Αποστολοπούλου Μ. (2011). Γνωστά και άγνωστα ιστορικά έργα της Τουρκοκρατίας σε χειρόγραφο κώδικα του Νικολάου Καρατζά. *The Gleaner*, 28, 193-210. <https://doi.org/10.12681/er.133>

ΓΝΩΣΤΑ ΚΑΙ ΑΓΝΩΣΤΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑΣ
ΣΕ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟ ΚΩΔΙΚΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΡΑΤΖΑ

ΤΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΠΟΥ ΑΠΕΔΙΔΕ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΤΡΙΝΕΛΗΣ στην πρώτη-μη νεοελληνική ιστοριογραφία την αναδεικνύει το γεγονός ότι στο θέμα αυτό αφιέρωσε ένα μεγάλο μέρος των πανεπιστημιακών του παραδόσεων στο Τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.¹ Παράλληλα ωστόσο με τα μεγάλα ζητήματα της ιστοριογραφίας και τα μείζονα έργα, το ενδιαφέρον του ήταν εξίσου έντονο και για τις ελάχιστονες ιστορικές πηγές, ενδιαφέρον άλλωστε που ταίριαζε και με την έρευνητική του προσωπικότητα· κυνηγός των μικρών και άθησαύριστων πηγών που θα μπορούσαν να ρίξουν φως στις σκοτεινές πτυχές της περιόδου με την οποία αποφάσισε να ασχοληθεί, λεπτολόγος έλεγκτής της εγκυρότητας των πληροφοριών τις οποίες παρέδιδαν, δεξιότηχης συναρμοστής τους, έδειξε με τις μελέτες του πόσο πολλά μπορεί ο ικανός έρευνητής να άντλήσει από τα ελάχιστα. Δείγμα ικανό ή διδακτορική διατριβή του, στην οποία όχι μόνο εκδίδει ένα σημαντικό άθησαύριστο κείμενο των πρώτων δεκαετιών μετά την Άλωση, τους Λόγους του Θεόδωρου Άγγαλιανού, αλλά κατορθώνει να άντλήσει σημαντικές ιστορικές πληροφορίες από ένα απολογητικό κείμενο.²

Στόν κύκλο των ενδιαφερόντων του για την ελάχιστα ιστορική γραμματεία εντάσσεται και η ένασχύλησή του με τόν λόγιο συλλέκτη του 18ου αιώνα Νικόλαο Καρατζά· τόν είχε εντοπίσει το 1904 ο Άθ. Παπαδόπου-

1. Οι πανεπιστημιακές παραδόσεις του για την *Πρώμη Νεοελληνική Ιστοριογραφία, 1453-1821. Περιλήψεις μαθημάτων*, Θεσσαλονίκη 1986 (β' έκδ. 1989), ξεφεύγουν κατά πολύ από τις «Περιλήψεις μαθημάτων», όπως χαρακτηρίζονται στο εξώφυλλο, και αποτελούν πολύτιμο βοήθημα ακόμα και για «μυημένους» ερευνητές.

2. Χ. Γ. Πατρινέλης, *Ο Θεόδωρος Άγγαλιανός ταυτιζόμενος προς τόν Θεοφάνη Μηδείας και οί ανέκδοτοι Λόγοι του. Μία νέα ιστορική πηγή περί του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως κατά τούς πρώτους μετά την Άλωσιν χρόνους*, Άθήνα 1966.

λος—Κεραμεύς³ αλλά τὸ ἔργο καὶ τὴν προσφορά του τὰ ἀνέδειξε οὐσιαστικά ὁ Χρῖστος Πατρινέλης τὸ 1965.⁴

Οἱ δύο ἄξονες πὺν ἀνέφερα πιὸ πάνω γύρω ἀπὸ τοὺς ὁποίους περιστράφηκαν τὰ ἐνδιαφέροντα τοῦ Χρῖστου Πατρινέλη, ἡ πρῶιμη νεοελληνική ἱστοριογραφία καὶ ὁ Νικόλαος Καρατζᾶς, μοῦ ἔδωσαν τὸ ἐρέθισμα νὰ παρουσιάσω στὸν τόμο τὸν ἀφιερωμένο στὴ μνήμη του, ὡς πρόδρομη ἀνακοίνωση, ἓνα θέμα πὺν συνδέεται καὶ μὲ τὰ δύο αὐτὰ ἐρευνητικά του ἐνδιαφέροντα. Πρόκειται γιὰ ἓναν ἀθησαύριστο σχεδὸν στὸ σύνολό του κώδικα τοῦ Καρατζᾶ ὁ ὁποῖος περιέχει ἐλάσσονα ἱστορικά κείμενα τῆς τουρκοκρατίας, εἰδικότερα ἔργα πὺν ἀναφέρονται στὴν ἱστορία τῶν Ὀθωμανῶν ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐμφάνισής τους, κυρίως ὅμως ἀπὸ τὴν Ἀλωση καὶ ὡς τὸν 18ο αἰῶνα,⁵ ἀλλὰ καὶ σὲ γεγονότα πὺν τάραξαν τὴ ζωὴ ἐκείνων πὺν ζοῦσαν στὴν Κωνσταντινούπολη, ἀνάμεσα σὲ αὐτοὺς καὶ ὁ ἴδιος ὁ Καρατζᾶς, ἀφοῦ γνωρίζουμε πῶς τὸ μέγιστο μέρος τῆς ζωῆς του, ἀπὸ τὸ 1740 περίπου ὡς τὸ θάνατό του πὺν ἐπῆλθε μεταξὺ 1785-1789,⁶ τὸ πέρασε ἐκεῖ. Ἡ ἐνασχόλησή μου ἐδῶ μὲ τὰ δύο προσφιλῆ στὸν Πατρινέλη θέματα ἃς θεωρηθεῖ ὅτι συμβολίζει μιὰ διπλὴ ἀπότιση φόρου τιμῆς, στὸ δάσκαλο καὶ στὸν σεβαστὸ φίλο.

3. Στὴ μελέτη του «Δύο κώδικες τῆς βιβλιοθήκης Νικολάου Καρατζᾶ», *Ἐπετηρὶς Φιλολογικοῦ Συλλόγου Παρνασσός* 8 (1904), 5 ἐπ.

4. «Πατριαρχικά γράμματα καὶ ἄλλα ἔγγραφα καὶ σημειώματα τοῦ ις'-ιη' αἰῶνος ἐκ τοῦ κώδικος τοῦ Ἱεράκος (Ἐθν. Βιβλιοθ. Ἑλλ. 1474)», *Ἐπετηρὶς τοῦ Μεσαιωνικοῦ Ἀρχείου* 12 (1962-1965), 116-165, ὅπου δίνει καὶ δεῖγμα τῆς γραφῆς τοῦ Καρατζᾶ.

5. Τὰ προβλήματα τῆς πρῶιμης τουρκικῆς ἱστοριογραφίας λύνει μὲ εὐστοχία καὶ σύνεση ἡ Ἐλισάβετ Ζαχαριάδου, *Ἱστορία καὶ θρόλοι τῶν παλαιῶν σουλτάνων (1300-1400)*, Ἀθήνα, ΜΙΕΤ, 1991, ὅπου παραθέτει καὶ τὴ διεθνή βιβλιογραφία γιὰ τὸ θέμα.

6. Γιὰ τὸ βίό τοῦ Καρατζᾶ γνωρίζουμε πολὺ λίγα, ἔμμεσες πληροφορίες πὺν ἀντλοῦνται κυρίως ἀπὸ τοὺς κώδικές του. Γεννήθηκε τὴν πρῶτη πενταετία τοῦ 18ου αἰῶνα καὶ πέθανε ἔχοντας ξεπεράσει τὰ ὀγδόντα, λίγο μετὰ τὸ 1785· συγκεντρωμένες τίς πληροφορίες γιὰ τὴν οἰκογένεια Καρατζᾶ βλ. στὴ μελέτη μου «Δημήτριος Ραμαδάνης, ἓνας ἱστοριογράφος τοῦ 18ου αἰῶνα σὲ ἀφάνεια», *Ὁ Ἐρανιστὴς* 20 (1995), 23-25 [=Ἑλληνες Λόγιοι τοῦ 18ου αἰῶνα, ἀφανεῖς, ἄσημοι καὶ διάσημοι, σὲ διασταντούμενες τροχιές· Βαρνάβας ὁ Κύπριος, Δημήτριος Ραμαδάνης, Καισάριος Δαπόντες, Νικόλαος Καρατζᾶς, Ἀθήνα 2007, σ. 63-65]. Κατὰ τὸν Ioan Filitti, *Archiva Gheorghe Grigore Cantacuzino*, Βουκουρέστι 1919, σ. 289, ὁ Νικόλαος νυμφεύθηκε τὴν Δόμνα, θυγατέρα Γκίκα, καὶ ἀπέκτησαν ἓνα γιό, τὸν Κωνσταντίνο.

I

‘Ο κώδικας τοῦ Νικολάου Καρατζᾶ, γιὰ τὸν ὁποῖο ἐδῶ ὁ λόγος, ἀπόκει-
ται σήμερα στὸν Τομέα Ἱστορίας Νεοτέρων Χρόνων τοῦ Πανεπιστημίου
Ἰωαννίνων μὲ τὸν ταξινομικὸ ἀριθμὸ Κ[ουρίλας]5, δεδομένου ὅτι ὁ τε-
λευταῖος κτήτορας τοῦ χειρογράφου, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν κληροδότησε στὸ
Πανεπιστήμιο, ἦταν ὁ μητροπολίτης Κορυτσᾶς Εὐλόγιος Κουρίλας.⁷ ‘Ο
Κουρίλας εἶχε φροντίσει νὰ ἀπομνημονεύσει στὸ παράφυλλο τοῦ τέλους,
ὅτι τὸ χειρόγραφο πέρασε στὴν κατοχὴ του ὅταν «... ἡγοράσθη τῇ 15 Ἰαν.
1944 μετὰ τοῦ Νομοκάνονος παρὰ τοῦ παλαισιπώλου Χρ. Σακοράφου (ἐν
Ἀθήναις ὁδὸς Πανδρόσου 40) ἀντὶ 700.000 δρ. ἑπτακοσίων χιλιάδων».
Υπογραφή: «† ‘Ο μητροπολίτης Κορυτσᾶς Εὐλόγιος Κουρίλας».⁸

Τὸ χειρόγραφο πρὶν τὸ ἀγοράσει ὁ Κουρίλας εἶχε περάσει καὶ ἀπὸ ἄλλους
κτήτορες ποὺ ἄφησαν τὰ ἔχνη τους πάνω στὰ φύλλα. Κάποιοι μελέτησε τὸ
χειρόγραφο καὶ σὲ φύλλα ποὺ εἶχαν μείνει λευκὰ συγκρότησε πίνακες μὲ πα-
τριάρχες, βλάχμπηδες, μπογδάνμπηδες, σουλτάνους καὶ μεγάλους βεζίρη-
δες (βλ. τὸν ἀρ. 18 στὸν πίνακα ποὺ ἀκολουθεῖ), ἄλλος συμπλήρωσε «ἀπο-
σημειώσεις» στὸ κείμενο ποὺ προηγεῖτο (ἀρ. 31)· στὰ φ. 486^ο-489^ο ἔχουν
γραφτεῖ ἀπὸ μεταγενέστερο χέρι τέσσερα κείμενα ποὺ ἀφοροῦν τὰ χρόνια τῆς
Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως· τέλος τὴν καταγραφή τῶν σουλτάνων ποὺ εἶχε
διακόψει ὁ Καρατζᾶς τὸ 1774 μὲ τὴν ἀνοδο τοῦ Ἀμπντούλ Χαμίτ Α΄ κάποιος
κτήτορας τὴ συνέχισε ὡς τὸ ἔτος 1808 (ἀρ. 40).

7. Τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἔνταξη τῆς βιβλιοθήκης Κουρίλα στὸ Πανεπιστήμιο Ἰω-
αννίνων βλ. στὴ μελέτη Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος, Π. Δ. Μιχαηλᾶρης, Μάχη Παϊζη,
«Ἐνα περιώνυμο νομικὸ χειρόγραφο ποὺ ἐλάνθανε· τὸ «χειρόγραφον Γ΄» τοῦ Γε-
ρασίμου Ἀργολίδος. Ἐνας ἄγνωστος κώδικας τοῦ Νικολάου Καρατζᾶ», *Ελληνικά*
45 (1995), 88. Πρόκειται γιὰ τὸ χειρόγραφο ποὺ στὸ σημείωμά του ὁ Κουρίλας τὸ
χαρακτηρίζει «Νομοκάνονα». Τὸν πρόεδρο τοῦ Τμήματος καθηγητὴ Κ. Κόμη, τὸν
λέκτορα Νίκο Ἀναστασόπουλο, τὸν διευθυντὴ τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Πανεπιστημίου Γ.
Ζάχο καὶ τὸν φίλο καθηγητὴ Κώστα Πέτσιο εὐχαριστῶ καὶ ἀπὸ ἐδῶ γιὰ τὶς φροντίδες
τους νὰ μελετήσω ξανὰ τὸ σημαντικὸ αὐτὸ χειρόγραφο ὥστε νὰ συμπληρώσω τὶς λε-
πτομέρειες ποὺ ἀπαιτοῦνταν γιὰ τὴ δημοσίευσή αὐτή.

8. Ὅπως διαπιστώνουμε καὶ σὲ ἄλλα χειρόγραφα ποὺ κληροδότησε στὸ Πανε-
πιστήμιο Ἰωαννίνων, ὁ Κουρίλας φρόντιζε νὰ σημειώνει ἀπὸ ποῦ καὶ πόσο ἀγόρασε
κάθε χειρόγραφο· τὰ σημειώματα αὐτὰ σκοπὸ εἶχαν, φυσικὰ, νὰ δηλώσουν ὅτι τὰ
χειρόγραφα ἀποκτήθηκαν μὲ νόμιμο τρόπο, ὅμως προσφέρουν ταυτόχρονα χρήσιμα
στοιχεῖα γιὰ τὶς τιμὲς καὶ γιὰ τὴ διακίνηση χειρογράφων στὴν Ἀθήνα τοῦ 1940. Γιὰ
τὸ σύνολο τοῦ ἀρχείου Κουρίλα βλ. Μαίρη Ζάγκλη-Μπόζιου, *Εὐλόγιος Κουρίλας*
(1880-1961). *Τὸ Ἀρχεῖο του στὸ Πανεπιστήμιο Ἰωαννίνων*, Ἰωάννινα 2009.

Ὁ τελευταῖος πρὶν ἀπὸ τὸν Κουρίλα κτήτορας τοῦ κώδικα Καρατζᾶ ἦταν ὁ χίος λόγιος Κωνσταντῖνος Κανελλάκης.⁹ Ἐνα σημείωμα στὸ φ. 373^r στὸ ὁποῖο ἔχει θέσει τὸ ὄνομά του καθὼς καὶ ἄλλα, διάσπαρτα στὸ χειρόγραφο γραμμένα μὲ μελάνι λιλὰ στὰ περιθώρια κάποιων φύλλων τοῦ χειρογράφου, μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ὑποθέσουμε πὼς τὸ χειρόγραφο κάποτε τοῦ ἀνῆκε. Τὸ πὼς βρέθηκε τὸ χειρόγραφο στὴ Χίο τὸν 19ο αἰώνα μποροῦμε ἐπίσης νὰ τὸ εἰκάσουμε· γνωρίζουμε πὼς ὁ μητροπολίτης Δέρκων Νεόφυτος, πρῶνν μητροπολίτης Χίου καὶ λόγιος, κατεῖχε ἀρκετοὺς κώδικες τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Καρατζᾶ· ἡ Χίος λοιπὸν συσχετίζει τὰ δύο πρόσωπα καὶ ἐξηγεῖ πὼς καὶ ποῦ ὁ Κανελλάκης βρῆκε τὸ χειρόγραφο.

Ἐνα πρόσφατο εὑρημα στὰ Γενικά Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους μᾶς ἀποκάλυψε ἀκόμα ὅτι ὁ Κανελλάκης ἀντέγραψε μέρος τοῦ χειρογράφου σὲ κόλλες («ἀναφορᾶς») τὶς ὁποῖες μετὰ συνέγραψε ὥστε νὰ ἀποτελέσουν ἓνα σῶμα, ἔναν ὑποτυπώδη κώδικα. Τὸ ἀντίγραφο αὐτὸ ἀποτελεῖ σήμερα τὸ χφ Γ 35 τῆς συλλογῆς Βλαχογιάννη.¹⁰ Τὴν ἀντιγραφικὴ ἐργασία τὴν ἔκανε ὁ Κανελλάκης γιὰ λογαριασμὸ κάποιου, ὅπως συνάγεται ἀπὸ δύο σημειώματά του. Τὸ ἓνα παραδίδεται στὸ ἐξωτερικὸ περιθώριό τῆς σ. 362 (χ.ἀ.): «Τὸ παρὸν [φύλλο] ὑπάγεται εἰς τὸν προαποσταλέντα Ρόλον τοῦ δέματος ὅπερ προαπεστάλη ἀσφαλισμένον ταχυδρομικῶς. Ζητήσατε τὴν συνεχ[ῆ] σελίδα τοῦ κειμένου διὰ νὰ προσθέσητε εἰς ὃ ἀνήκει μέρος». Τὸ δεύτερο βρίσκεται στὴ σ. 398 καὶ μὲ αὐτὸ κλείνει ἡ ὕλη τοῦ χειρογράφου: «Ἐνταῦθα παύει ὁ τῶν αὐθεντῶν Μολδαβίας κατάλογος. Τὰ τελευταῖα δὲ γράμματα τυγχάνουσι τόσον ἐφθαρμένα, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ μεταχειρισθῶ καὶ φακόν. Ἐπίσης καὶ ἡ ἀναφερόμενοι μῆνες ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἠδυνήθη νὰ τοὺς ἀντιγράψω, ὅσων οἱ ἀριθμοὶ εἶναι κατεστραμμένοι

9. Τὴν ὑπόθεση ὅτι ὁ Κ. Ν. Κανελλάκης ὑπῆρξε κάτοχος τοῦ χειρογράφου τὴν εἶχα διατυπώσει γιὰ πρώτη φορὰ στὴ μελέτη μου «Βαρνάβας ὁ Κύπριος καὶ ἡ πυρκαγιά τοῦ 1696 στὴν Κωνσταντινούπολη», *Ὁ Ἑρανιστής* 23 (2001), 28-29 [= *Ἑλληνες Λόγιοι...*, ὁ.π., σ. 43-46], ὑπόθεση ποὺ τώρα ἐπιβεβαιώνεται. Στὰ ἐπιχειρήματα ποὺ εἶχα διατυπώσει ἐκεῖ ἂς προστεθοῦν τώρα καὶ ὅσα ἐκθέτω ἐδῶ.

10. Στὴ μελέτη «Δημήτριος Ραμαδάνης...» (σημ. 6) ὑποστήριξα ὅτι τὸ ἔργο «Χρονογράφοι» ποὺ εἶχε δημοσιεύσει τὸ 1872 ὁ Κωνσταντῖνος Σάθας ὡς ἔργο τοῦ Κωνσταντῖνου-Καيسάρη Δαπόντε, ἀποψη ἡ ὁποία εἶχε πλέον καθιερωθεῖ, ἀποτελοῦσε πόνημα ἐνὸς ἄλλου συγγραφέα, τοῦ ἄγνωστου ὡς τότε Δημητρίου Ραμαδάνη. Ὁ Μανόλης Βουρλιώτης μελετώντας στὰ ΓΑΚ τὸ χειρόγραφο Γ 35 ἐντόπισε τὸ ἔργο τοῦ Ραμαδάνη καὶ εἶχε τὴν καλὴ σὺννη νὰ μοῦ τὸ ὑποδείξει. Τοῦ ἐκφράζω καὶ ἀπὸ ἐδῶ τὶς εὐχαριστίες μου.

καθολοκληρίαν. Κ. Κανελλάκης, 1894). Είναι φανερό πώς ο Κανελλάκης απευθύνεται στον άνθρωπο για χάρη του οποίου αντιγράφει το χειρόγραφο· στην πρώτη περίπτωση του στέλνει ένα φύλλο που είχε εκπέσει από το δέμα και του υποδεικνύει να το εντάξει στην αρμόζουσα θέση. Στο δεύτερο σημείωμα είναι απολογητικός και δικαιολογείται που δεν μπόρεσε, παρά τη χρήση φακού, να διαβάσει κάποια σημεία. Πράγματι το τελευταίο φύλλο της ένότητας που αντέγραψε ο Κανελλάκης παρουσιάζει έντονη φθορά στο κάτω τμήμα· πρόκειται για το κείμενο αρ. 40. Το όνομα του αποδέκτη δεν το σημειώνει κάπου, ή χρονολογία 1894 όμως που είχε την πρόνοια να σημειώσει στο τέλος του σημειώματος αποκλείει να ήταν ο Κωνσταντίνος Σάθας εκείνος που του παρήγγειλε την αντιγραφή, αφού είχε ήδη δημοσιεύσει πριν από είκοσι δύο χρόνια τον «Χρονογράφο του Δαπόντε».

Ο τελικός αποδέκτης της αντιγραφικής εργασίας που έκανε ο Κανελλάκης ήταν χωρίς αμφιβολία ο Μανουήλ Γεδεών, όπως δείχνουν τα ακόλουθα στοιχεία. Όταν το 1900 δημοσίευσε ο Γεδεών στην *Εκκλησιαστική Αλήθεια* μια μελέτη για τις εκκλησίες του Γαλατᾶ που καταστράφηκαν από πυρκαγιά, παρέθεσε κάποιους στίχους που μιλούν για κατεστραμμένες εκκλησίες και σημείωσε για την προέλευση του στιχουργήματος: «περισωθὲν ἐν ἰδιωτικῷ κώδῃ σωζομένῳ νῦν ἐν Χίῳ». Πρόκειται για σημείωμα του πατριάρχη Διονυσίου Δ' του Μουσελίου, που βρίσκεται στο φ. 289 του κώδικα Καρατζᾶ· σὲ ἄλλο πάλι σημείο διευκρίνιζε ότι για χάρη του «μετεγράφησαν κεφάλαιά τινα ἐκ τούτου τοῦ χειρογράφου ὑπὸ Κ. Κανελλάκη».¹¹ Τέσσερα χρόνια αργότερα ο Γεδεών επανέρχεται στο θέμα τῶν πυρκαγιῶν τῆς Κωνσταντινούπολης για νὰ δημοσιεύσει τὴ φορὰ αὐτὴ τέσσερα διαφορετικὰ στιχουργήματα ποὺ μιλοῦσαν γιὰ πυρκαγιὰς τῆς Πόλης σημειώνοντας πὼς προέρχονται καὶ αὐτὰ «ἀπὸ τοῦ ἐν Χίῳ χειρογράφου».¹² Πράγματι, στὰ φύλλα 289^ο καὶ 500^ο-512^ο τοῦ κώδικα Καρατζᾶ παραδίδονται τὰ τέσσερα κείμενα ποὺ δημοσιεύει ὁ Γεδεών.

11. «Ἐκκλησίαι βυζαντινὰ ἐξακριβούμεναι, κυρίως δὲ ἡ Θεοτόκος τῶν Κύρου», *Εκκλησιαστική Αλήθεια* 20 (1900), 27 σημ. 4 [=Βυζαντινὸν Ἱερολόγιον, Συμπλήρωμα, Ἀθήνα 1900, σ. 27 σημ. 3]. Πβ. καὶ ὅσα ἀναφέρω στὴ μελέτη μου «Βαρνάβας ὁ Κύπριος...» (σημ. 9), σ. 26 [=Ἑλληνες Λόγιοι..., ὁ.π., σ. 38].

12. Μανουήλ Γεδεών, *Ἱερολόγιον Κωνσταντινουπόλεως προσκυνητοῦ* [Παράρτημα *Εκκλησιαστικῆς Αλήθειας*], Κωνσταντινούπολη 1904-1905, σ. 297.

II

Τὸ ὄνομα τοῦ Καρατζᾶ, τοῦ δημιουργοῦ τοῦ χφ Κ.5, δὲν εἶναι ἀποτυπωμένο σὲ κανένα ἀπὸ τὰ φύλλα του, γεγονὸς ὅμως ποὺ δὲν ἐκπλήσσει διότι ὁ Καρατζᾶς παρέλειπε νὰ σημειώνει τὸ ὄνομά του, προφανῶς διότι συγκροτοῦσε κώδικες γιὰ νὰ τοῦ χρησιμεύουν ὡς ἐργαλεῖα δουλειᾶς καὶ ὄχι «πρὸς στολισμὸν» τῆς βιβλιοθήκης του ἢ γιὰ νὰ ἀποτελέσουν ἀντικείμενο ἐμπορίου. Ἡ ταύτιση λοιπὸν τοῦ κώδικα αὐτοῦ μετὸν δημιουργό του ἔγινε, γιὰ ἄλλη μιὰ φορά, μετὰ κριτήρια παλαιογραφικὰ καὶ κωδικολογικά· ἡ γραφή του ἀναγνωρίζεται εὐκόλα πλέον καὶ ἡ μέθοδος τὴν ὁποία τηροῦσε ὅταν συγκροτοῦσε τοὺς κώδικες τοῦ σπουδαστηρίου του εἶναι καὶ αὕτη ἀναγνωρίσιμη.¹³ Κατὰ κανόνα συγκροτοῦσε θεματικούς κώδικες, στοὺς ὁποίους ἐνσωμάτωνε ἢ ἀντέγραφε ἔργα ποὺ ὑπηρετοῦσαν τὸ θέμα κάθε κώδικα διανθίζοντάς τα ταυτόχρονα μετὰ πρόσθετες πληροφορίες στὰ περιθώρια. Σχεδὸν πάντα προέτασσε ἕναν Πίνακα περιεχομένων.

Στὴν περίπτωση τοῦ χειρογράφου τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων ὁ Καρατζᾶς κατὰ τὴ συνήθειά του συγκρότησε ἕναν κώδικα μετὰ ἱστορικὰ κείμενα καὶ στιχουργήματα καθὼς καὶ μετὰ χρονογραφικὰ σημειώματα.¹⁴

Ὁ κώδικας δὲν ἔχει σήμερα τὴν ἀρχικὴ του στάχωση, ἐνῶ ἐντοπίζονται ἀπώλειες φύλλων. Ἡ νεότερη στάχωση, ἀπὸ δέρμα μαῦρο στὴ ράχη καὶ χαρτόνια στὶς πινακίδες, ἔγινε πιθανότατα μετὰ τὴν ἀπόκτηση τοῦ χειρογράφου ἀπὸ τὸν Κουρίλα, ὅπως καταδεικνύεται ἀπὸ τὶς προσθήκες νεότερων φύλλων στὴν ἀρχικὴ δομὴ τοῦ κώδικα καὶ τὴ νεότερη ἀρίθμηση τῶν φύλλων. Ὅσο γιὰ τὰ χάσματα ποὺ ὑπάρχουν στὸ χειρόγραφο, ἃς σημειώσω τὴν περίπτωσή τοῦ πρώτου τετραδίου, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχικὴ συγκρότηση εἶναι ἀμφίβολη, διότι τὰ φύλλα του ὁ νεότερος σταχωτὴς τὰ βρῆκε ἀποκομμένα καὶ τὰ συγκράτησε μετὰ onglets. Σήμερα ἀπὸ τὸ τετράδιο αὐτὸ ἀπομένουν πέντε φύλλα, εἶναι λοιπὸν πιθανὸ νὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἐξάφυλλο τεῦχος καὶ τὸ ἕκτο φύλλο ποὺ ἔχει ἐκπέσει νὰ περιεῖχε τὰ

13. Ὑστερα ἀπὸ τὴν πρώτη δημοσίευση δείγματος τῆς γραφῆς του ἀπὸ τὸν Χ. Γ. Πατρινέλη, «Πατριαρχικά γράμματα...» (σημ. 4), ἀκολούθησαν πολλὰ ἀκόμα ἀπὸ τοὺς μελετητὲς τῶν κωδίκων καὶ τοῦ ἔργου του· ὅσο γιὰ τὴ μέθοδο ποὺ ἀκολουθοῦσε στὴ συγκρότηση τῶν κωδίκων του, βλ. τὴ μελέτη μου «Ἡ βιβλιοθήκη τοῦ Νικολάου Καρατζᾶ καὶ ἡ περιπέτεια τοῦ χειρογράφου Paris. Suppl. gr. 1375», *Ἑλληνικά* 49 (1999), 68-69 [= *Ἑλληνες Λόγιοι...*, σ. 155-156].

14. Χρησιμοποιοῦ τοὺς ὅρους μετὰ τὴ σημασία ποὺ τοὺς ἀπέδωσε ὁ Χ. Γ. Πατρινέλης στὶς «παράδόσεις» του γιὰ τὴν *Πρώτη Νεοελληνικὴ Ἱστοριογραφία...* (σημ. 1).

«Προλεγόμενα», ένότητα που ἐξαγγέλλεται στὸν τίτλο τοῦ Πίνακα περιεχομένων ἀλλὰ σήμερα δὲν ὑπάρχει. Καὶ ἀκόμα, ἀναφέρω τὴν περίπτωσι τοῦ κειμένου «Περὶ βασιλείων τῶν Τουρκῶν ἀπὸ τοῦ πρώτου βασιλέως αὐτῶν Ὀσμάνου..., ἐκ τοῦ Χρονικοῦ Μανουῆλ τοῦ Μαλλαξοῦ» (πιὸ κάτω, ἀρ. 9) που ἐξαγγέλλεται στὸν Πίνακα περιεχομένων ἀλλὰ ἔχει ἐκπέσει.

Τὸ μέγιστο μέρος τοῦ κώδικα εἶναι γραμμένο μὲ τὸ χέρι τοῦ Καρατζᾶ, συνέρραψε ὅμως καὶ κάποια σπαράγματα ἀπὸ ἄλλα χειρόγραφα στὸν κώδικα που δημιούργησε, ὅπως τὰ κείμενα ἀρ. 12, 21, 28 καὶ 41. Πιστεύω πὼς ἔχουμε στὰ χέρια μας ἓνα χειρόγραφο μεγάλης σημασίας, ἰδιαίτερα γιὰ τοὺς μελετητὲς τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς περιόδου. Ἡ ταύτιση τῶν σαράντα ἓνα κειμένων που περιέχονται καὶ ἡ ἐκδοσις ὧν παρμένουν ἀνέκδοτα ἀποτελεῖ ἓνα σχέδιο που βρίσκεται ὑπὸ ἐπεξεργασία. Ἐδῶ περιορίζομαι νὰ δώσω τὴν εἰκόνα τῆς ἀρχικῆς συγκρότησις τοῦ κώδικα ὅπως τὴν θέλησε ὁ δημιουργὸς του. Συστηματικὸς καθὼς ἦταν ὁ Καρατζᾶς, κατέγραψε, ὅπως ἀνέφερα, στὰ πρῶτα δύο φύλλα (χ.ἀ.) ἓναν Πίνακα περιεχομένων, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἔχουμε καθαρὴ τὴν εἰκόνα τοῦ δημιουργήματός του. Αὐτὴ τὴν εἰκόνα θέλησα νὰ προβάλω ἐδῶ. Δηλώνω τὸ incipit καὶ τὸ desinit καθὼς καὶ τὰ φύλλα στὰ ὁποῖα παραδίδονται τὰ σαράντα ἓνα κείμενα· τὶς ἐπεμβάσεις τῶν μεταγενέστερων κτητόρων τὶς παραθέτω μὲ μικρότερους χαρακτῆρες στὴ σημείωσις που ἀκολουθεῖ. Τηρῶ, φυσικὰ, τὴν ὀρθογραφίαν τοῦ Καρατζᾶ.

Ἐλεγχος τῶν ἐν τῷ παρόντι περιεχομένων.

Προλεγόμενα

1. *Περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Τουρκῶν, καὶ τῶν βασιλείων αὐτῶν.* φ. 1^ρ-2^ρ

Inc. *Ἡξεύρετε ὅτι εἶναι πλέον παρὰ*

Des. *Ἀπδουλχαμίτ, ὁ ἀδελφός του.*

Σημ. Ὁ Καρατζᾶς σημείωσε στὸ περιθώριο τοῦ φ. 2^ρ: «Ἐξ ἀρχῆς μέχρι [ῶδε] | ἀντεγράφησαν [ἐκ] | νομίμου βιβλί[ου γε]|γραμμένου ἐν ἔτ[ει ζ...] | παρὰ Λεοντίου ἱερ[οδια]κόνου Πελοπο[ννησίου], | τὰ δ' ἐφ' ἐξῆς ἀπ[ὸ νέον]». Τὸ σημεῖο «ῶδε» ἀντιστοιχεῖ στὴν ἀράδα: «1604. Μετὰ τοῦτον [τὸν Μεχμέτη] ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ σουλτάν Ἀχμέτης χρόνους 14». Ἡ τελευταία ἐγγραφή στὸν κατάλογο τῶν σουλτάνων εἶναι ἡ ἀκόλουθη: «1774. Μετὰ τοῦτον [τὸν Ἀχμέτη] ἐβασίλευσεν Ἀπδουλχαμίτ, ὁ ἀδελφός του». Προφανῶς ὁ Καρατζᾶς διέκοψε τὴν ἐνασχόλησή του μὲ τὴν ἀποθησαύρισις ἱστορικῶν πληροφοριῶν, κατὰ πάσα πιθανότητα λόγω θανάτου, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἀμπντούλ Χαμίτ, ὁ ὁποῖος παρέμεινε σουλτάνος ὡς τὸ 1787.

ΕΡΧΕΤΑΙ ΤΟΝ ΤΟΝ ΠΟΙΟΥΝΤΕΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ		ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ		ΕΣΤΑΘΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
		ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
		ΑΥΣΤΗ ΑΡΧΗ
Περί τῶν ἀρχῶν τῶν ἱερῶν, ὡς τῶν βασιλέων αὐτῶν	1	
Περί τῶν ἀρχῶν τῶν ἱερῶν, ὡς τῶν βασιλέων αὐτῶν	2	
Περί τῶν ἀρχῶν τῶν ἱερῶν, ὡς τῶν βασιλέων αὐτῶν	3	
Περί τῶν ἀρχῶν τῶν ἱερῶν, ὡς τῶν βασιλέων αὐτῶν	4	
Περί τῶν ἀρχῶν τῶν ἱερῶν, ὡς τῶν βασιλέων αὐτῶν	7	
Περί τῶν ἀρχῶν τῶν ἱερῶν, ὡς τῶν βασιλέων αὐτῶν	15	
Περί τῶν ἀρχῶν τῶν ἱερῶν, ὡς τῶν βασιλέων αὐτῶν	16	
Περί τῶν ἀρχῶν τῶν ἱερῶν, ὡς τῶν βασιλέων αὐτῶν	19	
Περί τῶν ἀρχῶν τῶν ἱερῶν, ὡς τῶν βασιλέων αὐτῶν	31	
Περί τῶν ἀρχῶν τῶν ἱερῶν, ὡς τῶν βασιλέων αὐτῶν	33	
Περί τῶν ἀρχῶν τῶν ἱερῶν, ὡς τῶν βασιλέων αὐτῶν	107	
Περί τῶν ἀρχῶν τῶν ἱερῶν, ὡς τῶν βασιλέων αὐτῶν	177	
Περί τῶν ἀρχῶν τῶν ἱερῶν, ὡς τῶν βασιλέων αὐτῶν	222	
Περί τῶν ἀρχῶν τῶν ἱερῶν, ὡς τῶν βασιλέων αὐτῶν	230	

2. *Περὶ τῆς αὐτοκρατορίας τῶν Τούρκων, καὶ ἐξόχως τί ἐξουσιάζουσιν εἰς τὴν Εὐρώπην.* φ. 3^ρ

Inc. *Μὲ κάθε δίκαιον τρόπον ὁ Τοῦρκος*

Des. *καὶ τελευταῖον ἡ Κωνσταντινούπολις.*

3. *Περὶ τῶν μεγαλιτέρων καὶ ἐπισήμων νήσων τῆς Ἀσίας ὅπου ὁ Τοῦρκος ἐξουσιάζει.* φ. 3^ν-4^ρ

Inc. *Ἐξω ἀπὸ τοῦτον τὸ θαυμαστὸν*

Des. *ἐξουσιάζονται ὁμοίως ἀπὸ τὸν Τοῦρκον.*

4. *Περὶ τοῦ βασιλείου τῶν Τούρκων εἰς τὴν Ἀφρικήν.* φ. 4^ρ [5-6 λευκά]

Inc. *Ἡμεῖς ἐθεωρήσαμεν πὼς ὁ Τοῦρκος*

Des. *εἰκοστὴν ἐννάτην, καὶ εἰκοσιτέσσαρα λεπτά.*

5. *Περιγραφὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως.* φ. 7^ρ-13^ρ [13-14 λευκά]

Inc. *Ἡ χώρα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου*

Des. *ἐπιγείῳ τύχῃ τε καὶ λαμπρότητι.*

Σημ. Κάτω ἀπὸ τὸν γενικὸ τίτλο «Περιγραφὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως» τὸν ὁποῖο σημείωσε ὁ Καρατζᾶς στὸ φ. 7^ρ ἔχει καταγράψει ὀκτὼ κείμενα ποὺ ἀναφέρονται στὴν Πόλιν· α) [«Περὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως»] (φ. 7^ρ)· β) «Τὰ τῆς Πόλεως προτερήματα» (φ. 8^ν)· γ) «Περὶ τοῦ πόσας Πόρτας ἔχει τῷ νῦν καιρῷ ἡ Κωνσταντινούπολις, καὶ πῶς καλοῦνται τουρκικώτερον» (φ. 9^ρ)· δ) «Πύλαι τῆς Κωνσταντίνου» (φ. 9^ρ)· ε) «Ἐκ τῆς Γεωγραφίας Μελετίου [τοῦ] Ἀθηνῶν [τὰ σχετικὰ μὲ τὶς Πύλεις]» (φ. 10^ν)· ς) «Πύργοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως» (φ. 12^ρ)· ζ) «Ἐκ τοῦ βίου τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου» (φ. 13^ρ)· η) «Ἐπαινος Κωνσταντινουπόλεως» (φ. 13^ρ).

6. *Περὶ τοῦ βασιλείου τῶν Σερίφων, ἧτοι Φέτζ καὶ τοῦ Μαρόκκου.* φ. 15^ρ

Inc. *Τὰ δύο βασίλεια τοῦ Φέτζ καὶ*

Des. *ἰταλιστὶ μαροκκίνοι, δηλαδὴ μεσίνι:—*

7. *Περὶ τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Τατάρων.* φ. 16^ρ-16^ν [17-18^ρ λευκά]

Inc. *Ὁ Τζεγγίς Χὰν ἐν ἔτει*

Des. *Περσίαν, τὴν Ἀσσυρίαν, τὴν Αἴγυπτον.*

Σημ. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ κειμένου ὁ Καρατζᾶς σημείωσε τὴν πηγὴ ἀπὸ τὴν ὁποία τὸ ἀντλήσε: «Μελετ[ί]ου Ἀθηνῶν Ἱστορίας Ἐκκλησι[αστικῆς] βιβλίῳ ιγ^ῳ, καὶ ιδ^ῳ.

8. *Διάφοροι ἱστορίαι περὶ τοῦ τῶν Ὀθουμαλίδων γένους, πόθεν κατάγεται ποικιλοτρόπως, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ σουλτὰν Ἀζατίνῃ, μέχρι τοῦ σουλτὰν Μεχμέτῃ τοῦ τὴν Πόλιν λαβόντος, ἐκ τῆς Ἱστορίας Γεωργίου τοῦ Φραντζῆ, κ.φ. ιθ^ῳ.* φ. 20^ρ-26^ν

Inc. [Ο βασιλεὺς Ἰωάννης ὁ Κομνηνός] ...τὸν ἐποίησατο καὶ οὐδένα
Des. Ἰταλοὶ ἔπαθον ἄν, ἀκουσθεῖς δὲ...

Σημ. Στὸ φ. 18^ο ὁ Καρατζᾶς ἔχει σημειώσει πληροφορίες γιὰ τὸν μέγα λογοθέτη Γεώργιο Φραντζή. Τὸ πρῶτο φύλλο ἀπὸ ὅπου ἀρχίζει ἡ ἐνότητα αὐτὴ εἶχε ἐκπέσει ὅταν ὁ Κουρίλας ἀγόρασε τὸ χειρόγραφο καὶ στὴ νέα βιβλιοδεσία φρόντισε νὰ ἐνσωματώσει στὴ θέση τοῦ ἑνα λευκοῦ φύλλο γιὰ νὰ ἐπισημάνει τὸ ἐλλειπὸν φύλλο, ἢ πιθανότερο γιὰ νὰ ἀντιγράψει κάποτε τὸ κείμενο ποὺ χάθηκε. Μολονότι ὁ Καρατζᾶς ἐξαγγέλλει στὸν τίτλο μόνο τὸ κεφάλαιο ιθ', καταγράφει ἕως καὶ τὸ κεφ. κγ'. ἔχουν ὥστόσο ἐκπέσει ἐνδιάμεσα δύο τουλάχιστον φύλλα, ἐνῶ τὸ κείμενο εἶναι κολοβό.

9. *Περὶ βασιλέων τῶν Τουρκῶν ἀπὸ τοῦ πρώτου βασιλέως αὐτῶν Ὅτ-
μάνου μέχρι τοῦ σουλτὰν Μουράτ τοῦ γ^{ου}, ἐκ τοῦ Χρονικοῦ Μανουὴλ τοῦ
Μαλλαξοῦ.*

Σημ. Τὸ κείμενο αὐτὸ δὲν ὑπάρχει στὸν κώδικα· προφανῶς πρὶν ἐκπέσει κάλυπτε τὰ φ. 27-32 ὅπου σήμερα ὑπάρχει χάσμα.

10. *Περὶ Γεωργίου Καστριώτου, τοῦ ἐπιλεγομένου Σκενδέρμπεη, Αὐθέν-
του Ἀλβανίας καὶ Ἡπείρου, καὶ τῶν πολέμων ὧν ἐποίησε μετὰ τῶν
Τούρκων.* φ. 35^ο-104^ο

Inc. *Τὸ μέρος ἐκείνο τῆς Μακεδονίας*

Des. *ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐπισκοπὴν του.*

Σημ. Στὰ φ. 33^ο-34^ο ποὺ προηγῶνται ὁ Καρατζᾶς ἔχει καταγράψει, κατὰ τὴ μέθοδο ποὺ συνήθως ἀκολουθοῦσε μὲ ἀξιοθαύμαστη εὐσυνειδησία, «Μαρ-
τυρίας περὶ Γεωργίου Καστριώτου, τοῦ ἐπιλεγομένου Σκενδέρμπεη ἀπὸ Δο-
σιθέου, Περὶ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πατριαρχευσάντων βιβλίων θ'. ἀπὸ χει-
ρογράφου σημειώματος· ἀπὸ τῆς Γεωγραφίας Μελετίου Ἀθηνῶν τμήματι ιη^ο
κεφαλαίῳ β^ο περὶ τῶν Ἀλβανίων, σ. 306· ἐκ τοῦ Περιγητικοῦ Ἀναστασίου
Μακεδόνοιο τοῦ ἐκ Ναούσης σελίδι 15· ἐκ τοῦ Χρονολογικοῦ Γεωργίου τοῦ
Φραντζῆ βιβλίου δ^ο, κεφ. κα^ο». Τὸ φ. 34^ο εἶναι λευκὸ ἐνῶ τὸ κυρίως κείμενο
ἐπιγράφεται «Περὶ τῶν ἀξίων καὶ ἐνδόξων κατορθωμάτων Γεωργίου τοῦ
Κρόγια, ἑλληνικὰ Καστριώτου, τοῦ ἐπιλεγομένου Σκενδέρμπεη, αὐθέντου
καὶ ἡγεμόνος Ἀλβανίας τε καὶ Ἡπείρου».

11. *Ἱστορικὸν τῶν ἐξ ἀρχῆς βασιλέων Τουρκῶν, ἀπὸ τοῦ σουλτὰν Σου-
λεϊμάνη τοῦ α^{ου} μέχρι τοῦ σουλτὰν Μεχμέτη τοῦ δ^{ου}, μεταφρασθὲν εἰς
γραικικὴν διάλεκτον ἀπὸ τὸ τούρκικον, ἀψδ'.* φ. 105^ο-176^ο

Inc. *Αὕτη ἡ ἱστορία ἄρχεται ἀπὸ*

Des. *τὴν Ἀδριανούπολιν καὶ ἐξεχέμασεν ἐκεῖ.*

Σημ. Προτάσσεται ἡ ἐπιγραφή: «Ἱστορικὸν τῶν ἐξ ἀρχῆς βασιλέων
Τουρκῶν, μεταφρασθὲν εἰς γραικικὴν διάλεκτον ἀπὸ τὸ τούρκικον, δι' ἐπι-

ταγής του ύψηλοτάτου και έκλαμπροτάτου αὐθέντου, καὶ ἡγεμόνος πάσης Οὐγγροβλαχίας κυρίου Ἰωάννου Κωνσταντίνου Βασσαράβα βο-εβόδα, καὶ δι' ὑπαγορεύσεως τοῦ Μπεκτάς Διβάν Ἐφένδη, ἐξηγήσεως τε τοῦ μεγάλου πορτάρη κύρ Ματθαίου τοῦ Χίου, καὶ διορθώσεως, καὶ ἐπιμελείας τοῦ Μιχαὴλ Βυζαντίου γραμματικοῦ. Ἐν ἔτει ρψδ^ο, μηνὶ αὐγούστῳ». Ἀκολουθεῖ στὸ φ. 106^ρ: «Πίναξ τοῦ παρόντος ἱστορικοῦ τῶν βασιλέων Τουρκῶν» ὁ ὁποῖος ἀρχίζει ἀπὸ τὸν Σουλεϊμάν τὸ 1300 καὶ καταλήγει στὸν Μεχμέτ Δ' τὸ 1648.

12. *Ιστορικὸν τοῦ πολέμου τῶν Τούρκων ὑπὸ κάτω εἰς τὸ Κάστρον τῆς Βιέννας καὶ τῆς ἡττης αὐτῶν, μεταφρασθὲν ἀπὸ τῆς ἰταλικῆς εἰς τὴν τῶν Γραικῶν ἀπλήν διάλεκτον ὑπὸ τοῦ Κακαβέλα.* φ. 179^ρ-224^ρ [224^ρ-225^ρ λευκά]

Inc. Δὲν ἐπολέμησαν ποτὲ οἱ Ὅτομάνοι

Des. πάντων τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ κατακυριεύσας.

Σημ. Τὸ κείμενο αὐτὸ εἶναι γραμμένο ἀπὸ ἄλλο χέρι, ὁ Καρατζὰς ὅμως συμπλήρωσε ἓνα τμήμα ποὺ εἶχε ἐκπέσει. Προτάσσεται στὸ φ. 177^ρ κείμενο γραμμένο ἀπὸ τὸν Καρατζὰ μέ πληροφορίες γιὰ τὸν συγγραφέα καὶ ἡ παράθεση τῶν πηγῶν του: «Περὶ τοῦ Κακαβέλα. Ἐκ τοῦ περὶ Λογίων Γραικῶν σχεδιάσματος Δημητρίου Προκοπίου, παρὰ Φαβρικίῳ, Βιβλιοθ. Ἑλλην. τόμῳ ια^ο, ἀριθμῷ νγ^ο, σελίδι 787. Ἐκ τοῦ Περιηγητικοῦ Ἀναστασίου τοῦ ἐκ Ναούσης σελ. 87. Ἐκ τῆς Λογικῆς Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως». Στὸ φ. 178^{ρ-ν} ὁ Καρατζὰς ἀντέγραψε τὴν ἀφιέρωση τοῦ Κακαβέλα πρὸς τὸν Σερμπάν Καντακουζηνό.

13. *Ἐκφρασις τῆς γενομένης ἐντεύξεως τοῦ Πρέσβεως τῶν Μοσκόβων Προκοπίου Βοζνίτζη μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Ὀθωμανῶν, καὶ μετάφρασις τῶν περιεχομένων συνθηκῶν εἰς τὸν βασιλικὸν ἀκτιναμέ.* ρχπβ'. φ. 226^ρ-229^ρ

Inc. Εἰς τοῦ Αἰγιονυπίου τὸν μπακτζέ

Des. δὲ αἱ σκηναὶ κατὰ τὸ χιδιρλίκι.

Σημ. Κάτω ἀπὸ τὸν γενικὸ τίτλο («Ἐκφρασις...») ὁ Καρατζὰς καταγράφει τὶς ἐνόητες α) «Ἡ τάξις τῆς φιλίας πρὸς τὸν μέγαν Ἐλτζήν τῆς Μοσχοβίας Προκόπιον Βοζνίτζην» (φ. 226^ρ-227^ρ). β) «Αἱ συνθῆκαι, καὶ αἱ συμφωνίαι ὅπου περιέχονται εἰς τὸν βασιλικὸν ἄχτναμέ αὐτολεξεῖ μεταφρασθεῖσαι» (φ. 228^ρ-229^ρ).

14. *Ἐκ τῶν Ἐφημερίδων Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου, Περιγραφή τοῦ ἀλαγίου τοῦ ἐπιτρόπου Σουλεϊμανπασά ἐν τῇ ἐξόδῳ τῆς κατὰ τῶν Γερμανῶν ἐκστρατείας.* ρχπς'. φ. 230^{ρ-ν}

Inc. ρχπς'. Τῇ ἐννάτῃ τοῦ Ἀπριλλίου

Des. δὲ αἱ σκηναὶ κατὰ τὸ χιδιρλίκι.

Σημ. Στὸ φ. 230^ρ ὁ τίτλος διατυπώνεται διαφορετικά: «Περικοπή ἐκ τῶν

Ἐφημερίδων τοῦ ἐξ ἀπορρήτων τῆς κραταιᾶς βασιλείας, Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου. Περὶ τῆς κατὰ τῶν Γερμανῶν ἐκστρατείας τοῦ ὑπερτάτου ἐπιτρόπου Σουλεϊμάν πασᾶ, καὶ τῆς πομπαίας ἐξόδου αὐτοῦ, καὶ ἐκφρασις τῆς πομπῆς τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους».

15. Περιγραφή τοῦ ὁρδὶ ἀλαγίου, ἥτοι τῆς προπομπῆς τῶν τεχνικῶν ταγμάτων, γινομένης κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ πολέμου, ὅταν ἐκστρατεύσῃ βασιλεύς, ἢ βεζίρης. φ. 231^r-232^r

Inc. Ἀρχινᾶ τὸ ἀλάϊ ἀπὸ τὸ

Des. συνήθειαν, ἕως εἰς τὸν Δαουτπασᾶν.

16. Περιγραφή τοῦ ἀλαγίου τοῦ βασιλικοῦ στόλου, ὅταν κινᾶ ὁ Καπεταν πασᾶς. φ. 232^{r-v}

Inc. Ὅλα τὰ γαλιόνια, τὰ κάτεργα

Des. κιόσκι ἐμβαίνει εἰς τὸ σαράγι:—

17. Περὶ τῆς προῦπαντήσεως καὶ ὑποδοχῆς τοῦ Σαντζὰκ σεριφίου, ὅταν ἐμβαίῃ εἰς Βασιλεύουσαν, Ἐκ τῶν Ἐφημερίδων τῆς τετραετοῦς μάχης Ὀθωμανοῤῥώσων καὶ Ἀουστριακῶν. ἀπλζ' φ. 234^r

Inc. Τὸ βασιλικὸν ὁρδὶ κινώντας ἀπὸ

Des. Κατὰ σκάλαν κάτω, καὶ τὸ ἐδέχθη.

18. Περὶ τῆς προπομπῆς τοῦ Σαντζὰκ Σεριφίου, ὅταν ἀπέρχεται εἰς ἐκστρατείαν, καὶ ἐπανόδου εἰς Βασιλεύουσαν, Ἐκ τῶν αὐτῶν Ἐφημερίδων, ἀπλζ'. φ. 234^v [235-238 λευκά]

Inc. Τῇ ιγ' ἐγγῆκεν ὁ ἐπίτροπος ἀπὸ

Des. κατὰ τὴν συνήθειαν ἔδωσεν ὅλους

Σημ. Τὸ μαχαίρι τοῦ νεότερου σταχωτῆ ἀπέκοψε τὴν τελευταία ἀράδα. Τὰ τέσσερα τελευταῖα φύλλα εἶχαν μείνει λευκὰ ἀπὸ τὸν Καρατζά. Ἐνα νεότερο χέρι κατὰχώρισε σὲ αὐτὰ πίνακες στοὺς ὁποίους κατέγραψε πατριάρχες, βλάχμπηδες, μπογδάνμπηδες, σουλτάνους καὶ μεγάλους βεζίρηδες καθὼς καὶ κάποια γεγονότα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ καταγράφονται στὸ ἐπόμενον ἔργο, τὴν «Ἱστορίαν» τοῦ Δημητρίου Ραμαδάνη.

19. Ἀνέκδοτος ἱστορία τῶν συμβάντων ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σουλτὰν Μεχμέτ ῥ', μέχρι τῆς βασιλείας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Σουλτὰν Ἀχμέτ ῥ'', ἀπὸ φωνῆς Δημητρίου Ραμαδάνη. φ. 239^r-286^r

Inc. Εἰς ταῖς ἡμέραις μας ἐστάθη

Des. τὴν ἀδελφὴν του Χατιτζὲ σουλτάναν:—

Σημ. Στὸ περιθώριο τοῦ φ. 239^r ὁ Καρατζᾶς σημείωσε: «Ἀπὸ φωνῆς Δημητρίου | Ραμαδάνη, μεγάλου | σπαθάρεως κατ' ἐπιταγ[ήν] | Κωνσταντίνου

βοεβόδα | Μαυροκορδάτου» (βλ. σχετικά με τὸ κείμενο αὐτὸ τὴ μελέτη μου ποὺ ἀναφέρεται στὴ σημ. 6).

20. *Βαρνάβα Κυπρίου Ῥημάδα περὶ τοῦ κατὰ τὸν Γαλατᾶν γεγονότος μεγάλου ἐμπορησμοῦ, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ β^{ου} σουλτὰν Μουσταφᾶ, ἐν ἔτει αχῆς, Ἀπριλλίου κα΄.* φ. 287^ν-289^ν [290 λευκὸ]

Inc. Ὅσοι πιστεύετε Χριστὸν καὶ εἴστε

Des. τῆς παρουσίας ῥιμάδας τοῦ Γαλατᾶ.

Σημ. Ἐκδόση τοῦ κειμένου αὐτοῦ ἔδωσα στὴ μελέτη μου ποὺ ἀναφέρεται στὴ σημ. 9. Μετὰ τὸ στιχουργημὰ τοῦ Βαρνάβα ὁ Καρατζᾶς ἀντέγραψε σημείωμα τοῦ πατριάρχη Διονυσίου τοῦ Βυζαντίου γιὰ τὴν πυρκαγιά τῆς 25ης Ἀπριλίου τοῦ 1696, στὸ ὁποῖο καταγράφει τὶς ἐξὶ ἐκκλησίες τοῦ Γαλατᾶ ποὺ κάηκαν.

21. *Ἐτέρα περὶ τῆς ἀνακτίσεως τοῦ Τρούλλου τοῦ ἁγίου Τάφου ὑπὸ τῶν Λατίνων ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοῦ, αχῆ, μηνὶ ἰουνίῳ, καὶ ἀποτυχίας αὐτῶ[ν].* φ. 291^ν-292^ν

Inc. Ἀκουσον γῆ καὶ οὐ(ρα)νέ, τὰ

Des. νῦν καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σημ. Τὸ ἔργο εἶναι γραμμένο ἀπὸ ἄλλο χέρι· ὁ Καρατζᾶς ἐνσωμάτωσε τὸ σπάραγμα τῶν δύο αὐτῶν φύλλων στὸν κώδικά του καὶ σημείωσε τὴν ἐπιγραφή «Τὰ κατὰ Παφᾶλλον, καὶ λοιποὺς ἐν Ἱερουσαλὴμ φράρους, θέλοντας ἀνακαινίσαι τὸν τρούλλον τοῦ ναοῦ τῆς ἀγίας τοῦ Χ(ριστοῦ) Ἀναστάσεως, καὶ ὑπὸ τῶν Ἀράβων κωλυθέντας». Στὸν Πίνακα περιεχομένων ὁ Καρατζᾶς κατέγραψε τὸ ἔργο κατὰ μῆκος τοῦ ἀριστεροῦ περιθωρίου, προφανῶς ἐκ τῶν ὑστέρων, ὅταν διαπίστωσε ὅτι τὸ εἶχε παραλείψει.

22. *Ἱστορία περιέχουσα ἐν συνόψει τὰ συμβάντα τῷ ῥηγὶ Σβέκῳ ὀνόματι Καρόλῳ μετὰ τὴν ἐν Προύτῳ ἀποτελείωσιν τῆς ἀγάπης τῶν Ὀθωμανῶν μετὰ τῶν Μόσχων, διατρίβοντι ἔτι ἐν Μπεντερίῳ καὶ μὴ βουλομένῳ ἀποδημῆσαι, καὶ ἄλλα σημειώσεως ἄξια, αψιβ΄* φ. 309^ν-324^ν [325-326 λευκὰ]

Inc. Προοίμιον. Φανερόν εἶναι εἰς πάντας

Des. Γιάσιον, εἰς τὴν Οὐγγαρίαν ἀπῆλθε:—

Σημ. Ὁ Καρατζᾶς εἶχε γράψει τὸν τίτλο τοῦ ἔργου στὸ φ. 293^ν χωρὶς ὅμως νὰ καταγράψει ἐκεῖ τὸ κείμενο. Ὅπως ἀναφέρεται στὴν ἀναλυτικὴ ἀναγραφή τοῦ τίτλου, συγγραφέας τοῦ ἔργου εἶναι ὁ Ἀφεντούλης Κλουτζιάρης («ἀπὸ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Καταστένου χωρίου Θεραπεῖα καλουμένου»). Τὸ κείμενο ὁλοκληρώνεται μετὰ τὴ φράση· «Τέλος τῆς ἱστορίας τοῦ ῥηγὸς τῆς Σβεκίας». Στὸ verso τοῦ φ. 309 ἐξαγγέλλεται («Πίναξ τῶν περιεχομένων ἐπιστολῶν, καὶ ἐτέρων ἐγγράφων ἐν τῇ παρούσῃ ἱστορίᾳ», τὰ κείμενα ὅμως αὐτὰ δὲν ἀκολουθοῦν ἀλλὰ προτάσσονται, στὰ φ. 299^ν-308^ν). Τὸ τμήμα αὐτὸ

τοῦ χειρογράφου παρουσιάζει μιὰ διατάραξη τῆς ὕλης ἢ ὁποία πρέπει νὰ ἀποδοθεῖ στὴ νεότερη στάχωση ποὺ ὑπέστη τὸ χειρόγραφο.

23. Περιγραφή τῆς Φράντζας, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Ἰγριμισεκιζ Τζελεμπῆς Μεχμέτ ἐφέντης, σταλεῖς ἐκείσε πρέσβυς κατὰ τὸ ἀρλβ^{ov} ἔτος, ταρίχι τούρκικον, βασιλεύοντος τοῦ Σουλτὰν Ἀχμέτη τοῦ γ^{ov}. φ. 328^r-344^v

Inc. Ἐμβαίνοντας εἰς τὸ γαλοῦνι τὸ πραγματεντάδικον

Des. κραταιᾶς βασιλείας, ἥτοι εἰς Κωνσταντινούπολιν:—

24. Ἐτέρα τοῦ κατὰ τὸν Κεατχανὰ Σεϊδαπατίου διὰ στίχων, ἀρκ' φ. 345^r

Inc. Φίλοι μου ἀκροασθῆτε, νὰ σᾶς

Des. μου τελειώνει, παραπάνω δὲν ἀπλώνει:—

25. Διήγησις τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει συμβάσης ἐπαναστάσεως κατὰ τοῦ αὐτοῦ Σουλτὰν Ἀχμέτη, ἀναβρόχσεώς τε τοῦ Σουλτὰν Μαχμούτη τοῦ α^{ov}, καὶ τελείας καταστροφῆς τῶν στασιωτῶν, ἐν ἔτει ἀηλ^ῶ, σεπτεμβρίου ιζ^η, ἡμέρα Πέμπτη. φ. 346^r-363^v

Inc. Ἐν ἔτει χιλιοστῷ ἑπτακοσιοστῷ τριακοστῷ

Des. σύγκρισιν εἰς παρόμοια παρελθόντα συμβεβηκότα.

26. Ἡ αὐτὴ Διήγησις διὰ στίχων πολιτικῶν, συντεθέντων παρὰ Ἰωακείμ μ(ονα)χ(οῦ) Ἰβηρίτου. φ. 364^r-375^v

Inc. Πολλὰ μοῦ φάνη χρήσιμον, εἰς

Des. τοὺς ἐσῶσαν καὶ κακοὺς τοὺς θανατῶσαν.

Σημ. Μετὰ τὸ στιχοῦργημα ὁ Καρατζᾶς καταγράφει καὶ ἄλλο κείμενο καὶ σημειώνει: «Ἐξ ἑτέρου περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως» Inc. Εἰς τοὺς ἀηλ^ῶ, ἐν μηνί, Des. βαθεῖ ἐν παντὶ βίω. Ἀμήν:—

27. Ἐτεροι στίχοι περὶ τοῦ Τζελέπη Ἰωάννου λαβόντος τὴν αὐθεντίαν τῆς Μπογδανίας διὰ χειρὸς τῶν ἀποστατῶν, καὶ ὕστερον ἀποκεφαλισθέντος. φ. 376^r-377^v

Inc. Ἀρχοντες τῆς Μπογδανίας, μεγιστάνες τῆς

Des. θρηνητε καὶ νὰ τὸν ἐλνπηθῆτε:—

28. Παρθενίον Ἀρχιμανδρίτου τῶν Ἱεροσολύμων Ἱστορία χρονολογική, καὶ περὶ τῆς αὐτῆς ἐπαναστάσεως, ἀρχομένη κατὰ τὸ ἀηλ^{ov} ἔτος. φ. 378^r-422^r

Inc. Καὶ Διογένην ἐκεῖνον τὸν παλαιὸν

Des. τοῦ δακτύλου σχήματι καὶ με

Σημ. Τὴν ἐνότητα αὐτῇ, γραμμένη ἀπὸ παλαιότερα χεῖρα, βρῆκε κολοβὴ ὁ Καρατζᾶς καὶ συνέχισε τὸ κείμενό της στὰ φ. 410^r-422^r, χωρὶς ὅμως καὶ αὐτὸς νὰ

όλοκληρώσει τὸ κείμενο· εἶχε ἀφήσει λευκὰ τὰ φύλλα 423-427 πιθανῶς γιὰ νὰ τὸ συμπληρώσει. Σὲ αὐτὰ μεταγενέστερο χέρι κατέγραψε σὲ συγκριτικὸ πίνακα βασιλεῖς καὶ πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως, σουλτάνους καὶ αὐθέντες Μολδαβίας καὶ Βλαχίας ἀπὸ τὸ 1283 ὥς τὸ 1453 (φ. 423^v-426^r). Στὰ ἐπόμενα φύλλα 428^r-437^v νεότερο χέρι κατέγραψε κείμενο μὲ τὸν τίτλο: «Περὶ κατὰ καιροὺς καταδρομῆς τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις Φράρων λατίνων καὶ Ἀρμενίων ἵνα λάβωσι τὸν Ἅγιον Ἰάφον». Inc. *Χρὴ εἰδέναι, ὅτι ἦσαν ἐν Des. ἀπέβαλε τὸν πατριάρχη τὸ 1660. Δοσθ. Ἱεροσ. 12 Βιβλ. σελ. 1204.* [φ. 438-441 λευκὰ]

29. *Τοῦ αὐτοῦ Παρθενίου Μ(ητ)ροπολίτου Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης Ἱστορία τῆς μεταξὺ Ῥωμαίων τε καὶ Ἀρμενίων διαφορᾶς.* φ. 442^r-481^v

Inc. *Τοῦ μὲν προπάτορος ἡμῶν ἡ*

Des. *ἐν τῷ ἐφεξῆς βιβλίῳ διηγησόμεθα:—*

30. *Περικοπαὶ ἐξ ἐπιστολῶν πατριαρχικῶν περὶ τῆς αὐτῆς διαφορᾶς.*

φ. 482^{r-v}

Inc. *Κατὰ τὸ χίλιοστόν ἐπτακοσιοστόν τριακοστόν*

Des. *καὶ τοὺς λοιποὺς πολυχρονίους ἡμῶν Αὐθέντας:—*

31. *Χρονολογία Ὁθωμανικῆς Ἱστορίας ἀπὸ διαφόρων ἀποσημειώσεων.*

φ. 483^r-484^r

Inc. *...ἔτους, ἀπέκλεισεν ὁ Κοτζῆς*

Des. *Ῥέθυμνον, ἦγον εἰς τοὺς ἀχμῆς.*

Σημ. Στὰ φ. 484^v-485^v ποὺ ἄφησε λευκὰ ὁ Καρατζᾶς μεταγενέστερο χέρι κατέγραψε («ἀποσημειώσεις») σχετικὲς μὲ τὸ προηγούμενο κείμενο. Στὰ φ. 486^r-489^v ἔχουν γραφτεῖ τέσσερα κείμενα ποὺ ἀφοροῦν τὰ χρόνια τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως: α) πατριαρχικὴ ἐγκύκλιος ποὺ παροτρύνει τοὺς χριστιανοὺς νὰ συμμετάσχουν στὴν ἀπογραφὴ τοῦ πληθυσμοῦ ποὺ ζήτησε ἡ Πύλη· Inc. *...ὥστε ἕκαστος αὐτῶν εἰς τοὺς τόπους* (φ. 486^r)· β) γράμμα τῆς Πύλης πρὸς τὸν πατριάρχη μὲ ἡμερομηνία 2 Αὐγούστου 1821· Inc. *Γνωστὸν εἶναι τὸ ἀνέκαθεν ἔλεος* (φ. 487^r-488^r)· γ) Νότα τοῦ Ρεῖζ ἐφένδῃ πρὸς τοὺς πρέσβεις Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας· Inc. *Παρίσι 3 Ἀπριλίον 1822, Ἡ ἐφημερὶς* (φ. 488^r-489^r)· δ) Ὁρισμὸς τοῦ Σουλτάνου πρὸς τὸν σατρίαζάμη τῆς Πελοποννήσου Γαλὶπ πασά· Inc. *Σὺ δὲ σατρίαζάμης καὶ πληρεξούσιος* (φ. 489^v).

32. *Σύνοψις Ἱστορίας Ὁθωμανικῆς, ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀρχηγοῦ τῆς αὐτοκρατορίας αὐτῶν Ὁσουμάνου καλουμένου, καὶ λήγουσα μέχρι τοῦ α^{ου} Σουλτὰν Μαχμούτη.* φ. 490^r-499^v

Inc. *Ἐν τοῖς χρόνοις καθ' οὓς*

Des. *τὸ Αἰγνούπιον σφῶν αὐτῶν ναῶ:—*

33. *Μονωδία διὰ στίχων πολιτικῶν εἰς τὴν γεγονυῖαν ἐν Κωνσταντι-*

νουπόλει μεγίστην πυρκαϊάν κατὰ τὸ ἀψη^{ον} ἔτος, Ἰουλίου ιζ', ἡμέρα τετράδι, βασιλεύοντος Σουλτὰν Ἀχμέδ τοῦ γ^{ον}. φ. 500^ρ

Inc. Ὡ δυστυχία φοβερή! ὦ συμφορὰ

Des. δὲν εἶναι μὴν τὴν ἀφήση:—

Σημ. Στὸ περιθώριο τοῦ φ. 500^ρ ὁ Καρατζᾶς σημείωσε: «Ἀπὸ ἰδιοχείρου Κωνσταντίνου Καρατζᾶ, μεγάλου ποστελνίκου».

34. Περιγραφή τῆς καταστάσεως τοῦ καθ' ἡμᾶς καιροῦ, καὶ τῆς συμβάσεως ἐν Κωνσταντινουπόλει πανώλης κατὰ τὸ ἀψη^{ον} ἔτος, βασιλεύοντος Σουλτὰν Μαχμούδ τοῦ α^{ον}. φ. 501^ρ-504^ν [505 λευκὸ]

Inc. Διότι ἂν ἐστάθησαν καὶ ἄλλοι

Des. πολλὰς Γραφῆς μας τῆς ἀγίας:—

Σημ. Στὸ περιθώριο: «Ἐκ τοῦ βίου Ἱεροθέου διδασκάλου τῆς νήσου Σκοπέλου, τοῦ συγγραφέντος ὑπὸ Κωνσταντίνου Δαπόντε».

35. Περιγραφή διὰ στίχων πολιτικῶν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει συμβάσεως πυρκαϊᾶς κατὰ τὸ ἀψη^{ον} ἔτος, Σεπτεμβρίου ιζ^η, ἐπιφωσκούσης ἡμέρας Κυριακῆς, βασιλεύοντος Σουλτὰν Ὀσμάνη τοῦ γ^{ον}. φ. 506^ρ-507^ρ

Inc. Ἐγὼ νομίζω ἀπ' αὐταῖς ἄναγε

Des. μεταγενεστέρους μας ἔγγραφον νὰ ἀφήσουν:—

Σημ. Στὸ περιθώριο ἀπὸ τὸν Καρατζᾶ: «Ἐκ τῶν τοῦ Κωνσταντίνου Δαπόντε».

36. Περιγραφή διὰ στίχων πολιτικῶν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει συμβάσεως ἐτέρας πυρκαϊᾶς ἐν τῷ ἐφεξῆς ἔτει, Ἰουνίου κδ^η, ἐπιφωσκούσης ἡμέρας βας, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως. φ. 508^ρ-512^ρ [513 λευκὸ]

Inc. Ὅμοίως κ' ἡ πυρκαϊὰ ἡ κατὰ

Des. τὸ πῦρ αὐτὸ νὰ σβύσῃ:—

Σημ. Στὸ περιθώριο ἀπὸ τὸν Καρατζᾶ: «Τοῦ αὐτοῦ [Κωνσταντίνου Δαπόντε]».

37. Δαμασκηνοῦ θύτου Στίχοι παραινετικοί. φ. 514^ρ-515^ρ

Inc. Ἀρχίζω τὸ ἀλφάβητον καὶ γράφω

Des. μὲ λέν, τὸ καλογερικό μου:—

Σημ. Τὸ στιχοῦργημα καταλήγει μὲ τὴ δήλωση τῆς ταυτότητος τοῦ συγγραφέα: «Ὡ ἀδελφοί, ἂν θέλετε μαθεῖν τὸ ὄνομά μου, θύτην Δαμασκηὸν μὲ λέν, τὸ καλογερικό μου».

38. Κατάλογος τῶν αὐτοκρατόρων τῶν Τούρκων τῶν ἀρξάντων ἀπ' ἀρχῆς ἕως τοῦ νῦν ἐν τῇ Ἀνατολῇ, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει. φ. 526^ρ-527^ρ [528-529 λευκὰ]

Inc. *Σουλτάν Όσουμάνης* ὁ α^{ος} ἀνηγορεύθη

Des. *αφροδ', ιαννουαρίον 10, ημέρα Παρασκευῆ.*

Σημ. Πλάι στὸν τίτλο νεότερο χέρι σημείωσε: «Ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ τοῦ Καντεμίρη». Ἡ καταγραφή τῶν σουλτάνων ὀλοκληρώθηκε ἀπὸ τὸν Καρατζά μετὰ τὴν ἀνοδο στὶς 10 Ἰανουαρίου τοῦ 1774 τοῦ Ἀμπντούλ Χαμίτ Α'. Μεταγενέστερο χέρι συνέχισε τὴν καταγραφή ὡς τὸ ἔτος 1808 (φ. 527^v).

39. *Ἐτερος περὶ τῶν βασιλέων Ἀλγοσμάνιδων ὅσοι ἐστάθησαν ἀπὸ τοῦ πρώτου Σουλτάν Ὀσμάν, ἕως Σουλτάν Μαχμουδ τοῦ α^{ου} καὶ ὅσοι βεζί-
ραζέμειδες ἐστάθησαν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ β^{ου} σουλτάν Μουράτη, ἕως τοῦ
νῦν.* φ. 530^r-531^v [532-533 λευκὰ]

Inc. *Ὁ σουλτάν Ὀσμάν χάνης ἐστέφθη*

Des. *Μουσταφᾶ. Ὁ αὐτὸς ἔαγιπ πασᾶς.*

Σημ. Ἡ καταγραφή τῶν βεζιρίδων διακόπτεται στὸν πρῶτο βεζίρη τοῦ σουλτάνου Μουσταφᾶ Δ', δηλαδὴ μετὰ τὶς 19 Ὀκτωβρίου 1757, ἡμερομηνία ἐκλογῆς τοῦ Μουσταφᾶ.

40. *Κατάλογος τῶν Αἰθεντῶν Βλαχίας, καὶ Μολδαβίας ἀπ' ἀρχῆς, μέχρι
τοῦ νῦν.* φ. 534^r-539^v

Inc. *Ἀπὸ Χ(ριστο)ῦ 1290 Ράδουλος ὁ*

Des. *Γρηγόριος γ^{ος} υἱὸς Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου.*

Σημ. Ὁ Καρατζᾶς διακόπτει τὴν καταγραφή τῶν ἡγεμόνων τῆς Βλαχίας τὸ 1786, ὅταν ἀνεβαίνει ὁ Νικόλαος Μαυρογένης, ἀφήνει ἓνα φύλλο λευκὸ καὶ συνεχίζει μετὰ τὸν κατάλογο τῶν ἡγεμόνων τῆς Μολδαβίας, ὁ ὁποῖος διακόπτεται ἐπίσης στὸ 1786. Νεότερα χέρια συμπλήρωσαν τὴν πρώτη καταγραφή ὡς τὸν Γρηγόριο Γκίκα τὸ 1822. Τὸ φύλλο παρουσιάζει φθορὰς στὸ κάτω μέρος. Ἄλλο χέρι συμπλήρωσε κάποιες πληροφορίες γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Γρηγορίου πολὺ δυσανάγνωστες. Στὸ verso τοῦ φ. 533 νεότερο χέρι ἔχει καταγράψει ἓναν πίνακα ἡγεμόνων τῆς Βλαχίας στὸν ὁποῖο δίνει διαφορετικὲς χρονολογίες ἀπὸ αὐτὲς ποὺ παραθέτει ὁ Καρατζᾶς στὴν ἀντικρινὴ σελίδα.

41. *Ἡ συνθήκη τῆς εἰρήνης μεταξὺ Ὀθωμανῶν καὶ Ρώσων, τῆς γεγ-
νωίας κατὰ τὴν πεδιάδα τὴν οὔσαν πλησίον τοῦ Κουτζοῦκ Καϊναρτζῆ, πέντε
λέγαις μακρὰν τῆς πόλεως Σηλύστρας, ἀφροδ', Ἰουλίου α'.* φ. 516^r-525^v

Inc. *Οἱ βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες τῶν*

Des. *ὑπογραφὴν ταύτης τῆς εἰρηναίας καταστάσεως.*

Σημ. Τὸ κείμενο ἀπαρτίζει ἓνα τετράδιο γραμμένο ἀπὸ ἄλλο χέρι, τὸ ὁποῖο ὁ Καρατζᾶς εἶχε συσταχῶσι στὸν κώδικά του τελευταῖο, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν καταγραφή του στὸν Πίνακα περιεχομένων. Ὅμως στὴ νεότερη στάχωση τὸ τετράδιο αὐτὸ συρράφτηκε σὲ ἄλλη θέση καὶ ἀριθμήθηκε ὡς

φ. 516-525. Μετά τὸ τέλος τοῦ κειμένου ἄλλος γραφέας ἔχει σημειώσει τὰ ἀκόλουθα: α' Εγένετο κατὰ τὴν πεδιάδα τὴν οὔσαν ἐγγὺς τῆς πόλεως Κου-
τζούκ Καϊναρτζῆ, ἐν ἔτει αψοδ^ο, Ἰουλίου α', πέντε λέγαις μακρὰν οὔσαν τῆς
πόλεως Συλλήστριας».

Ἐδῶ ὁλοκληρώνονται τὰ περιεχόμενα τοῦ κώδικα τοῦ Νικολάου Καρα-
τζᾶ. Πιστεύω πὼς ἔγινε φανερό τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ παρουσιάζει τὸ χει-
ρόγραφο αὐτό, τεκμήριο τῆς δικῆς του ἐνημέρωσης ἀλλὰ καὶ δείκτης
γιὰ τὰ ἱστορικὰ ἔργα ποὺ κυκλοφοροῦσαν, σὲ χειρόγραφη ἢ καὶ ἔντυπη
μορφή, στὸν ἐλληνικὸ χῶρο τὸν 18ο αἰώνα. Ἐνα πλούσιο σὲ ὕλη χειρό-
γραφο, ποὺ γίνεται πολύτιμο ἂν συνυπολογίσουμε τὰ παρασελίδια ση-
μειώματα τοῦ Καρατζᾶ μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι κατὰστικτα τὰ φύλλα τοῦ χει-
ρογράφου καὶ στὰ ὁποῖα παραθέτει τὶς πηγές του ἀλλὰ καὶ σχόλια γιὰ
πρόσωπα καὶ γεγονότα ποὺ παρελκύουν στὰ φύλλα τοῦ κώδικά του.

ΜΑΧΗ ΠΑΪΖΗ-ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

Summary

KNOWN AND UNKNOWN HISTORICAL TEXTS REGARDING THE OTTOMAN PERIOD FOUND IN A MANUSCRIPT OF NIKOLAOS KARATZAS

MS 5 of the Kourilas Collection, now preserved at the University of Ioannina, contains 41 historical texts concerning mainly the history of the Ottoman Empire during the 17th and 18th centuries. The manuscript was written by the eminent 18th-century collector and scholar Nikolaos Karatzas. Many of the texts are unedited. This preliminary study includes a list of these texts, their incipits and some paleographical notes.

MACHI PAÏZI-APOSTOLOPOULOU